

Persbureau Ameland

Per kajak van Holwerd naar Ameland

Geplaatst op: 08 juli 2018 - Categorie: Sport & Evenement

HOLLUM - Ameland is het Eiland van Hidde Dirks Kat en het is dit weekend MadNes, een van de leukste festivals van het land. Wie MadNes zegt heeft het over watersport en wie Hidde Dirks Kat zegt heeft het over walvisvaart, Groenland en Eskimo's. De twee komen samen bij die Eskimo's, bij de kajak. Kat en zijn mannen werden per kajak vervoerd naar de nederzetting van de 'wilden', al peddelden Kat en zijn mannen niet zelf. Ze waren niet alleen uitgeput, maar ook het voortbewegen is zo'n klein bootje vraagt peddelkunde.

Door Jeanet de Jong

Op de openingsdag van MadNes is er een kajaktocht georganiseerd, van Holwerd naar Nes. MadNes is niet voor Jan met de korte achternaam partner in de stichting Hidde Dirks Kat, die Eiland van Hidde Dirks Kat organiseert in het jaar 2018. Als verwoed watersporter - maar niet heus, mijn watersport blijft beperkt tot een dagelijkse zwemsessie van een half uurtje, 'bij Dolly uut' - meld ik me aan. Al doe ik dan niet zoveel aan watersport, de liefde voor water zit diep en kajakken is een van die dingen die ik eigenlijk niet durf maar toch graag zou willen doen. Net als parachutespringen (afgevinkt), tocht naar een wadplaat (afgevinkt) en wadlopen met oversteek (nog niet afgevinkt). Dit is mijn kans om onder begeleiding van een deskundige kajakjuf mijn zeekajakpremière te beleven. Lang geleden volgde ik per kano het spoor van de Dordogne, met stroomversnellingen en douchen onder een waterval en al. Een paar jaar geleden maakte ik een tocht over de Ardèche, inclusief de passage van de Pont d'Arc. Tot zover mijn kano- en kajak ervaring.

Ik ging met de gewone veerboot naar de overkant, om me om 15.00 uur te melden op de pier van Holwerd. Daar lagen al wat Mistral-kajaks en stond de juf, Rebecca. Zij heeft weet van de stroming, de wind, de diepte, de ondiepten en de ideale lijn. Aan wal lijkt ze wat stug - het zullen de zorgen zijn om welk zootje ongeregeld ze moet begeleiden - maar eenmaal in haar element breekt de lach door, die niet van haar gezicht verdwijnt zolang de tocht duurt. We oefenen even in de kom naast de pier en trekken dan richting Schiermonnikoog. Dat is de beste route, volgens Rebecca, en zij zal het weten. De groep bestaat uit elf jongelui en ik. Alle elf zijn het doorgewinterde watersporters, dat zie je zo. Ze hebben voor de gelegenheid hun wetsuit aangetrokken. Een slimme set, want het draagt comfortabel en je blijft er lekker warm in. Mijn wetsuit hangt thuis. Ik heb er nooit aan gedacht om hem mee te nemen en zo zit deze grijze duif in haar lichtblauwe regenjasje tussen atletische twintigers in strakke wetsuitjes in het schuitje.

Mijn partner wordt Auke, een Friese Adonis, die net is afgestudeerd in de HRM. Hij blijkt niet alleen een mooie jongen, maar ook een galante heer. Hij helpt me het bootje in, al meen ik in zijn woorden enige zorg te bespeuren of het wel goed komt, met deze oma. Team Auke-Jeanet ontpopt zich als een diesel in de kajak. We liggen steevast in de voorhoede, al is er een kleine afwijking naar rechts, die regelmatig bijgestuurd moet worden. Het ligt aan de wind, aan de stroming, aan het kieltje, maar zeker niet aan onze techniek. We gaan als een speer en

hebben het nog gezellig ook. Auke vertelt dat hij nog niet als personeelsfunctionaris gaat werken, maar eropuit trekt naar Australië. Hij is namelijk een verwoed golfsurfer en daar heb je golven waarop je fantastisch kunt rijden. Hoe hij rondkomt, waar hij zijn verblijf mee gaat bekostigen: Aukje ziet het allemaal wel. Eerst deze oversteek, dan MadNes en daarna de surf van Australië.

Het is stil op het wad en als je in zo'n klein bootje als een kajak zit, lijkt de Waddenzee een oceaan. Met land in zicht, dat dan weer wel, dat de eerste anderhalf uur niet dichterbij lijkt te komen, ondanks onze sublieme kajak-techniek. In het midden van het Wad houden we even halt. Juf Rebecca heeft ons geleerd op welk teken - de vuist omhoog - we moeten groeperen voor een briefing. Twee jonge meiden lopen wat achter en de stop geeft hen de gelegenheid in te lopen en ons - de voorop kajakkers - wat water te drinken. De tocht wordt voortgezet en we houden het dak van hotel Buren aan Zee aan als oriëntatiepunt. Daar peddelen we op af en de kust van Ameland lijkt waarachtig dichterbij te komen. Vanwege geulen en stroming moeten we onder de kust van het eiland gaan varen om zo van oost naar west te gaan. Onderweg krijgen we gezelschap van een zeehond, die af en toe nieuwsgierig zijn kopje boven water steekt. Enkele kajakkers hebben het wel even gehad en plonzen uit de kajak zo de Waddenzee in. Het water is heerlijk warm, maar ik heb geen wetsuitje en dus laat ik die duik maar even aan me voorbij gaan. Aan de kim ligt het Friese vaste land als een fata morgana boven de horizon, de veerboot schittert wit in de zon; weer op weg van Holwerd naar Nes.

En wij stevenen op de masten in de haven af. Twee en een half uur peddelen en we zijn in Nes. Rebecca waarschuwt dat we een bocht moeten maken, want ook met een kajak kun je vast komen te zitten op het ruggetje bij de haveningang. We persen er nog een sprintje uit en zien dan de banieren van Mistral; de finish.

Hoe het zit met de spierpijn, de volgende dag? Het valt me honderd parten mee. Ik voel wat in mijn onderrug, aan de buitenzijde van mijn onderarmen, in het midden van mijn handen (!?!), ietsepietsie bij mijn polsen en aan de binnenkant van mijn bovenbenen. Mijn schouders, getraind door het spelen op de trekharmonica, houden zich uitstekend.

Kajakken op de Waddenzee: afgevinkt (en voor herhaling vatbaar).